

கேட்கிற பாவருக்கும் தற்காப்பு உரையொன்றைக் கூறுங்கள் (1 பேதுரு 3:8-22)

ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, மேற்கு ஐரோப்பாவில் ஒரு உரைவரிசை நிகழ்ச்சியின்போது, கனடா, அமெரிக்கா, ஹாலந்து, பெல்ஜியம், பிரான்ஸ், ஸ்விட்சர்லாந்து மற்றும் மேற்கு ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகளில் இருந்து வந்திருந்த ஊழியர்களின் குழுவுடன் சற்று நேரம் செலவிடும் சிலாக்கியத்தை நான் பெற்றிருந்தேன். மேற்கு ஜெர்மனியின் ஜெம்யூன்டென் கிராமத்தின் அருகில் ஒரு இளைஞர் முகாமில் நாங்கள் சந்தித்துக் கொண்டோம். பல நாட்டினங்கள் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டிருந்தன; மக்களில் பலர் இந்த உரைவரிசையில் கலந்துகொள்ள நீண்ட தூரங்களைக் கடந்து வந்திருந்தனர். அவர்கள் எனது உரைகளைக் கேட்க வந்திருந்தனர் என்று என்னை நானே மெச்சிக்கொள்ள விரும்பினேன், ஆனால் நான் கவனித்து உற்றுக்கேட்டபோது, அவர்கள் ஒருவர் மற்றவரின் நட்புறவில் மிதமாக உள்ளக்கிளர்ச்சி அடைந்தனர் என்பது தெளிவாயிற்று. அவர்கள், கிறிஸ்துவின்மீது கொண்டிருந்த அபிமானமும் ஒருவர் மற்றவர் மீது கொண்டிருந்த அன்பும் தெளிவாயின; இந்த உணர்வுகள் போராட்டத்தினால் பிறந்தனவோ என்று நான் சந்தேகம் அடைந்தேன். நான் மற்ற இடங்களில் இவ்வகையான வடிவமைப்பைக் கண்டிருக்கிறேன்: எண்ணிக்கை குறைவாகவும் தடைகள் பெரிதாகவும் இருக்கும்போது, பலத்திற்காகக் கிறிஸ்தவர்கள் கர்த்தரைச் சார்ந்திருக்க வேண்டும் மற்றும் ஒருவர் மற்றவரின்மீது சாய்ந்திருக்க வேண்டும்.

மேற்கு ஐரோப்பாவில் எனது நண்பர்களுடன் ஒருவாரப் படிப்பையும் ஊழியத்தையும் பகிர்ந்து கொண்டது, ஒரு சமூகத்துடன் இணைப்பின் கருத்துணர்வை நான் அனுபவிக்க முடிந்தவன் ஆக்கியது. இந்த சமூகம் ஆசியா மைனர் பகுதியில் இருந்த தொடக்ககாலக் கிறிஸ்தவர்களின் சமூகத்தில் இருந்து அவ்வளவாக வேறுபட்டிருக்கவில்லை. பேதுரு தமது முதல் நிருபத்தில், எண்ணிக்கையில் குறைவும் மாபெரும் தடைகளை எதிர்கொண்டிருந்ததுமான சபைக்குழுமங்களைக் குறிப்பிட்டார். பெரிய, வசதியான சபைக்குழுங்கள், கிறிஸ்துவின் வாழ்வு மற்றும் உலகத்தின் வாழ்வு ஆகியவற்றிற்கு இடையிலான எல்லைகளைக் குழப்பச் சாயலாம், ஆனால் பேதுருவின் நிருபத்தை முதன்முதலாக வாசித்தவர்கள், அப்படிப்பட்ட சோதனை எதையும் கொண்டிருக்கவில்லை. விரோதிகள் அவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுத்தனர், அவர்களை நோக்கிக் கேள்விகளைச் சுழற்றி எரிந்தனர், மற்றும் அவர்களுக்கு எதிராக அற்பமான குற்றச்சாட்டுகளைக் குவித்தனர். அவர்கள் தங்கள் விசுவாசம் குறித்துப் பதில்களுடன் ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டியதாயிற்று. அவமானப்

படுத்துதலுக்கு ஆசீர்வாதத்தினால் பதில் அளித்தல் (3:9), பழிதூற்றுதலுக்கு நியாயமானதன் மீது வைரக்கியத்தைக் கொண்டு பதில் அளித்தல் (3:13) மற்றும் குற்றச்சாட்டுகளுக்குச் சிலுவையின் செய்தியைக் கொண்டு பதில் அளித்தல் (3:18) என்பதே கிறிஸ்தவ வழியாக இருந்தது என்று அவர்களுக்குப் பேதுரு அறிவுரை கூறினார்.

அவமானப்படுத்துதல்களுக்கு ஆசீர்வாதத்தினால் பதில் அளித்தல் (3:8-12)

சில பதில்களுக்கு வார்த்தைகள் தேவைப்படுவதில்லை. அவைகள் கிறிஸ்தவர்களின் நடக்கையில் மறைமுகமான கருத்துக்களை அளித்தன. பேதுரு தமது வாசகர்களுக்கு வார்த்தைகள் மற்றும் விவாதங்களை அளிப்பதற்குப் பதிலாக, வாழ்வின் வழியொன்றை வேண்டிக் கொண்டவரின் மூலம் தொடங்கினார். இதில் தர்க்கரீதியான வரிசைமுறை ஒன்றுள்ளது. கர்த்தருடைய போதனைகள் வெறும் கோட்பாடு என்பதற்கு மேலானவைகளாக உள்ளன என்பதைச் செயல்விளக்கப்படுத்துவதற்கு வரையில், கிறிஸ்தவர்கள் இந்த உலகத்தின்மீது சிறிதளவே செயல்தாக்கம் கொண்டிருப்பார்கள். பேதுருவின் வாசகர்கள் மூலமாகக் கிறிஸ்து இந்த உலகத்தைச் சீர்ப்படுத்துவதற்கு முன்னர், அவர்கள் கிறிஸ்துவினால் சீர்ப்படுத்தப்பட வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். 3:8ல் நடக்கக்கூடிய புத்திமதி கள் வரிசையானது சபைக்கு எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்ட விமர்சனங்களுக்கு மறைமுகமாகப் பதில் அளித்தது. ஒவ்வொரு வார்த்தையும், கிறிஸ்தவ சமூகத்திற்கான அறிவுறுத்துதலின் தனது சொந்த வைரத்தைக் கொண்டிருந்தது: “மேலும், நீங்களெல்லாரும் ஒருமனப்பட்டவர்களும், இரக்கமுள்ளவர்களும், சகோதரசிநேகமுள்ளவர்களும், மன உருக்கமுள்ளவர்களும், இணக்கமுள்ளவர்களாயிருந்து” (3:8).

முதலில் பேதுரு, தமது வாசகர்கள் “ஒருமனப்பட்டவர்களாக” இருக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார். இந்தச் சொற்றொடருக்கான கிரேக்க வார்த்தை புதிய ஏற்பாட்டில் இந்த ஒரு இடத்தில் மாத்திரமே காணப்படுகிறது. கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுக்கு முன்னால் வருகிற ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் முழுமையான கருத்தொருமைப்பாடு கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் மிக அரிதாகவே அர்த்தப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். இதற்கு மாறாக, நாம் ஒரு பொதுவான சிந்திக்கும் வழி, ஒரு பொதுவான குறிப்புக்கருத்து ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பிலிப்பியருக்குப் பவுல், “ஏக சிந்தையும் ஏக அன்புமுள்ளவர்களாயிருந்து, இசைந்த ஆத்துமாக்களாய் ஒன்றையே சிந்தித்து,” அவர் சந்தோஷத்தை நிறைவாக்க வேண்டும் (பிலிப்பியர் 2:2) என்று கூறிய புத்திமதிகள், மேற் கூறியதில் இருந்து வேறுபட்டிருப்பதில்லை.

“இரக்கம்” என்ற வார்த்தை பேதுருவின் பட்டியலில் இரண்டாவது வார்த்தையில் இருந்து தரவழைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வார்த்தை இங்கும் ரோமர் 12:15லும் இன்னொரு நபர் உணரும் அதே வேதனை மற்றும் துன்பத்தை உணருதல், மற்றும் இவ்வாறாக, அவரது வேதனை மற்றும் துன்பத்தைக் குறைக்கச் சாத்தியமான ஒவ்வொன்றையும் செய்தல் என்று அர்த்தப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ரோமப்பொழுதுபோக்கில் இருந்து - மரணம் அடையும்வரையில் போரிட்ட கிளாடியேட்டர்கள் மற்றும் பாதுகாப்பற்ற

குற்றவாளிகள் காட்டு மிருகங்களினால் கிழித்துப்போடப்படுதல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய பொழுதுபோக்கில் இருந்து - ஒரு சுவையை மேம்படுத்திக் கொண்டு இருந்த கிரேக்க உலகத்திற்குப் பேதுரு எழுதினார். அது இரக்கமும் பரிவிரிக்கமும் அதிகம் தேவைப்பட்ட உலகமாக இருந்தது.

சகோதர அன்பு என்பது சபையின் வாழ்விற்கு அடிப்படையாக உள்ளது. கிறிஸ்தவர்கள், இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனிடத்தில் தங்களுக்கு உண்டாகியுள்ள சுதந்தரத்தின் பொதுப் பிணைப்பு என்ற உறவின் மூலம் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு பொதுவான பிணைப்பைக் கொண்டுள்ளதால், அவர்கள் ஒருவர் மற்றவர் மீது அன்புகூர வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். இவ்வகையான அன்பிற்கான *பிலெடெல்பியா* என்ற கிரேக்கப் பெயர்ச்சொல் வடிவமானது, வெளிப்படுத்தி விசேஷம் புத்தகத்தில் இயேசு குறிப்பிட்ட, ஏழுசபைகளில் ஒன்று இருந்த ஆசியாவின் நகரத்திற்குப் பெயராகக் கொடுக்கப்பட்டது. இது அமெரிக்காவில் உள்ள மாபெரும் நகரம் ஒன்றிற்கும் பெயராகத் தரப்பட்டது.

கிரேக்கர்கள், வலிவார்ந்த உணர்வுகளை குடல்களில் இருந்தும் இருதயங்களில் இருந்தும் எழுகிறதாக நினைத்தனர். பேதுருவின் பட்டியலில் உள்ள “மன உருக்கம்” என்ற நான்காவது வார்த்தை, “நல்ல குடலுடைய” என்ற நேரடி அர்த்தம் கொண்டுள்ளது. NIV வேதாகமத்தில் “be compassionate” என்றுள்ளது. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலப்பகுதியில், சிமிர்னாவில் இருந்த போலிகார்ப்பு என்பவரால், பிலிப்பி சபைக்கு எழுதப்பட்ட கடிதம் ஒன்றில், மூப்பர்கள் “மன உருக்கம் உள்ளவர்களாக [பேதுரு பயன்படுத்திய அதே வார்த்தை], எல்லாரிடத்திலும் இரக்கம் நிறைந்தவர்களாக, விலகித்திரி பவர்களைத் திரும்பக் கொண்டுவந்து சேர்த்து, பலவீனமான எல்லார் மீதும் அக்கறை காண்பித்து, விதவை அல்லது அனாதை அல்லது ஏழையைப் புறக்கணியாது இருக்க வேண்டும்” என்று கூறுகிறார்.

பேதுருவின் பட்டியலில் உள்ள இணக்கமுள்ளவர்கள் என்ற கடைசி வார்த்தையை, KJV வேதாகமம் “be courteous” என்று மொழிபெயர்த்திருக்கையில், இதை NASB மற்றும் பிற மொழிபெயர்ப்புகள், “be humble” (அல்லது இதைப்போன்ற வார்த்தைகள்) என்று மொழிபெயர்த்துள்ளன, இது வசனரீதியான வேறுபாட்டினால் இவ்வாறு உள்ளது. இது மரியாதை மற்றும் தாழ்மை ஆகியவற்றிற்கு இடையில் அர்த்தம் எதுவும் ஒன்றின் மீது இன்னொன்று கவிதலினால் ஏற்படுவதில்லை. தாழ்மையான ஒரு நபர், தாம் நிறைவேற்றியுள்ளவை, தாம் அறிந்திருப்பவை அல்லது தாம் சொந்த மாக்கியுள்ளவை ஆகியவற்றின் மீது, சிந்திக்கச் சிறிதளவே மனச்சாய்வுள்ளவராக, மற்றவர்களைக் குறித்து அவ்வளவு அதிகம் சிந்திப்பவராக இருக்கிறார். அவர் தமக்கு அப்பால் இருக்கும் ஆர்வங்களைக் கொண்டுள்ளார். இந்த வார்த்தையை இதன் எதிர்வார்த்தைகளான மேட்டிமை நிறைந்து இருத்தல் அல்லது சுயமையம் கொண்டிருத்தல் போன்ற வார்த்தைகளுடன் நேரெதிராக ஒப்பிடுதல் என்பதே இவ்வார்த்தையைப் புரிந்து கொள்வதற்கு மிகச்சிறந்த வழியாக உள்ளது எனலாம். நாம் தவறாயிருக்கலாம் என்ற சாத்தியக்கூறைக் கணக்கிட நம்மை அனுமதிக்கும் உட்கண்ணோட்டத்துடன் தாழ்மை வருகிறது. இது, நாம் நமது பாவங்களை அறிக்கையிடவும் நமது தவறுகளை ஒப்புக்கொள்ளவும் நம்மை அனுமதிக்கும் பண்பின் பலமாக உள்ளது.

நாகரிகம் அடைந்த மனிதர்களின் பழமையான சட்டங்களில் ஒன்று,

திருப்பிச் செலுத்துகை என்பது அதே வகையானதாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது. இது *lex talionis* அல்லது தக்க தண்டனையின் சட்டம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதை, யாத்திராகமம் 21:23, 24 வசனப்பகுதி மிகச்சிறந்த வடிவில் முன்வைக்கிறது: “வேறே சேதமுண்டானால், ஜீவனுக்கு ஜீவன், கண்ணுக்குக் கண், பல்லுக்குப் பல், கைக்குக் கை, காலுக்குக் கால், சூட்டுக்குச் சூடு, காயத்துக்குக் காயம், தழும்புக்குத் தழும்பு பழி கொடுக்கவேண்டும்.” பேதுருவுக்கு முன்பு கிறிஸ்து செய்திருந்தது போல் (மத்தேயு 5:38-42), பேதுரு மிகவும் உயர்வான ஒரு பிரமாணத்திற்காக *லெக்ஸ் டேலியனிஸ்* என்ற சட்டத்தை நீக்கிப்போட்டார்: “தீமைக்குத் தீமையையும், உதாசனத்துக்கு உதாசனத்தையும் சரிக்கட்டாமல், அதற்குப் பதிலாக, நீங்கள் ஆசீர்வாதத்தைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ளும்படி அழைக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களென்று அறிந்து, ஆசீர்வதியுங்கள்” (3:9).

கிறிஸ்தவர்கள் தீமைக்குப் பதில் நன்மை செய்தும், சபித்தலுக்குப் பதில் ஆசீர்வதித்தும் சரிக்கட்ட வேண்டும் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ள வேளையைக் காட்டிலும் வேறு எவ்விடத்திலும் கிறிஸ்தவ மார்க்கமானது மிகவும் கூர்மை யாக சோதிக்கப்பட்டிருப்பது இல்லை. பேதுரு, சங்கீதம் 34:12-16ஐச் சுட்டிக் காண்பித்தார். “நீ நன்மையைக் காணும்படி, ஜீவனை விரும்பி நீடித்த நாட்களை அபேட்சித்தால், உன் வார்த்தைகளைக் கவனமாய் அளந்துபார்” என்று சங்கீதக்காரர் கூறினார். இது நம்மில் பெரும்பான்மையானவர்கள் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய பாடமாக உள்ளது. ஒரு கருத்தில், தேவபக்தியுள்ள வாழ்வானது சுயத்தை நாடுதலை ஒளியூட்டுகிறது. யோவான் 12:24, 25லும் வேறொரு இடத்திலும் இயேசு, இந்த மாபெரும் முறண்பாடு போலத் தோன்றும் மெய்யுரையைக் குறிப்பிட்டார். தீமையைவிட்டு விலகி, சமாதானத்தைத் தேடி, சத்தியம் மற்றும் நீதி ஆகியவற்றின் வழியைப் பின்பற்றுவார்களுக்கு, வாழ்வின் பலபக்கங்கள் கொண்ட முகப்புகளும் வளமான ஆழங்களும் வெகுமதிகளாக உள்ளன. “கர்த்தருடைய கண்கள் நீதிமாண்கள்மேல் நோக்கமாயிருக்கிறது, ... தீமைசெய்கிறவர்களுக்கோ கர்த்தருடைய முகம் விரோதமாயிருக்கிறது” (3:12).

ஒருவேளை நாம், பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளுக்கு இடையில், தொடர்பற்ற நிலையை அதிகமாக ஏற்படுத்தலாம். இஸ்ரவேல் மக்களுக்குப் பேசிய அதே தேவன் தமது சபைக்கும் பேசினார். முதலில் தேவன் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு விரித்துரைத்த வாழ்வின் கொள்கையை வேண்டி உரைப்பதில் பேதுரு தயக்கம் கொண்டிருக்கவில்லை.

பழிதாற்றுதலுக்கு நியாயமானதன்மீது வைராக்கியத்தைக் கொண்டு பதில் அளித்தல் (3:13-17)

பேதுரு தமது நிருபத்தில் இரண்டாம் முறையாக, இந்தக் கிறிஸ்தவர்களின் உபத்திரவத்தைப் பற்றி நேரடியாகக் குறிப்பிட்டார் (3:13-17; முதலாவது 1:6-9ல் உள்ளது). இது நன்மையையும் மாண்புள்ளவற்றையும் செய்தமைக்காகத் துன்புறும் மக்களுக்கு எழுதப்படாத சட்டமாக இருப்பது இல்லை (3:13). இருப்பினும், இது பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது என்று அப்போஸ்தலர் ஒப்புக்கொண்டார். இப்படிப்பட்ட ஒரு நிறைவுத்தன்மைக்குப் பேதுரு, பல

பகுதிகளில் அறிவுரை அளித்தார்.

நன்மை செய்வதற்காக மாத்திரமே துன்புறுங்கள்

கிறிஸ்துவை அறிவிப்பவர்களின் பகுதியில் ஏற்படும் எல்லாத் துன்பங்களும் நன்மை செய்ததால் ஏற்படுபவையாக இருப்பதில்லை. சிலவகையான நடத்தைகள், கிறிஸ்தவராக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், எவரொருவருக்கும் பலத்த விமர்சனத்தை கொண்டுவருகின்றன. தவறு செய்திருந்தால், கிறிஸ்தவர் சபைக்குப் பின்னால் ஒளிந்துகொண்டு, தமது விசுவாசத்தின் நிமித்தம் தாம் தனிப்படுத்தப்பட்டதாக உரிமைகோருகிறபோது, அவர் தமது பொல்லாங்கைக் கூட்டுபவராக மாத்திரம் இருக்கிறார். நேர்மையற்றதன்மை, பொய்யுரைத்தல், களவு அல்லது இவைபோன்ற வேறு எந்தச் செயலுக்காகவும் துன்புறுதலில் இருந்து எந்த ஆசீர்வாதமும் வருவதில்லை.

பேதுருவின் வாசகர்கள் நன்மை செய்வதற்காகத் துன்புறுவார்கள் என்ற ஏற்பற்ற முடிவுத் தன்மையில், ஏசாயா தீர்க்கதரிசியின் வார்த்தைகளில் பேதுரு அறிவுரை (3:14) அளித்தார்: “அவர்களுடைய பயமுறுத்தலுக்கு நீங்கள் பயப்படாமலும் கலங்காமலும் இருந்து” (ஏசாயா 8:12). மனிதர்கள் கிறிஸ்தவர்களை உபத்திரவப்படுத்தலாம் அல்லது கொலையும் செய்யலாம், ஆனால் அதைச் செய்த நிலையில் அவர்களால், அதற்கு மேல் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. இவ்விடத்தில் பேதுரு அனேகமாக, இயேசு தமது அப்போஸ்தலர்களை வரையறைக்கு உட்பட்ட கட்டளை கொடுத்து அனுப்பிய போது பேசியிருந்த வார்த்தைகளை நினைவுகூர்ந்திருக்கலாம்: “ஆத்துமாவைக் கொல்ல வல்லவர்களாயிராமல், சரீரத்தை மாத்திரம் கொல்லுகிறவர்களுக்கு நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்; ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும் நரகத்திலே அழிக்க வல்லவருக்கே பயப்படுங்கள்” (மத்தேயு 10:28). எபிரேயருக்கு நிருபத்தை எழுதியவர், “கர்த்தர் எனக்குச் சகாயர், நான் பயப்படுன், மனுஷன் எனக்கு என்னசெய்வான்?” என்று கூடுதலாகக் கூறினார் (எபிரேயர் 13:6).

கர்த்தராகிய தேவனை உங்கள் இருதயங்களில் பரிசுத்தம் பண்ணுங்கள்

பல விஷயங்களில் கிறிஸ்தவர், தமக்குப் புறம்பாக உள்ள இந்த உலகத்தில் நடப்பவை மீது சிறிதளவே கட்டுப்பாடு செலுத்தக் கூடியவராக இருக்கிறார். விபத்துகள் அல்லது தேவபக்தியற்ற மக்களின் நோக்கம் நிறைந்த நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றினால், மக்களில் மிகநேர்த்தியானவர்கள் கூட பயங்கரமாக உபத்திரவப்படுகின்றனர். நமக்கு நடைபெறும் எல்லாவற்றையும் நம்மால் கட்டுப்படுத்த இயலாதிருக்கையில், நமது இருதயங்களுக்குள் இருப்பவற்றை நாம் கட்டுப்படுத்த முடியும் (3:15). கர்த்தரைப் பரிசுத்தம் பண்ணுதல் என்பது, அன்பு, அர்ப்பணிப்பு மற்றும் பயபக்தி ஆகியவை கொண்ட ஒரு தனி இடத்தை அவருக்காக ஒதுக்குதலாக உள்ளது. இது அவருக்குக் கீழ்ப்படிதலை நமது முதல் முன்னுரிமை ஆக்குகிறது.

பதில் அளிக்கத் தயாராக இருங்கள்

அடுத்ததாகப் பேதுரு, “உங்களிலிருக்கிற நம்பிக்கையைக்குறித்து உங்களிடத்தில் விசாரித்துக் கேட்கிற யாவருக்கும் ... உத்தரவுசொல்ல எப்பொழுதும் ஆயத்தமாயிருங்கள்” என்று கூறினார் (3:15). இவ்வசனத்தில்

“உத்தரவு” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள கிரேக்க வார்த்தையில் இருந்துதான், “apology” என்ற ஆங்கில வார்த்தை வருகிறது, ஆனால் அந்த கிரேக்க வார்த்தை, “to apologize” என்பதை நாம் பயன்படுத்தும் வகையிலான அர்த்தம் கொண்டிருப்பதில்லை. அப்பாலஜெட்டிக்ஸ் என்பது, கிறிஸ்தவ விசுவாசத்திற்குப் பகுத்தறிவு சார்ந்த வகையில் நியாயப்படுத்துதலை முன்வைக்கும் இறையியல் பிரிவாக உள்ளது. தொடக்க நூற்றாண்டுகளில், சபையின் விரோதிகள், சபைகூடுகைகளில் கிறிஸ்தவர்கள் முற்றான ஒழுக்கக் கேடுகளை நடைமுறைப் படுத்துவதாக, குடும்பங்களில் பிரிவினை ஏற்படுத்துவதாக, அரசாங்கத்தைக் கீழாக மதிப்பதாக, மற்றும் அறியாமையான மூடநம்பிக்கையில் பங்கேற்பதாகக் குற்றம் சாட்டினர். இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளுக்குப் பதில் அளிக்க, சுற்றறிந்த மனிதர்கள், “உத்தரவுகள்” என்று அழைக்கப்பட்ட பதில்களை எழுதி அவற்றைப் பேரரசர் மற்றும் முக்கியமான பிற அரசு அலுவலர்கள் ஆகியோருக்கு அனுப்பிவைத்தனர். உத்தரவு சொல்லுதல் என்பது இந்தக் கருத்தில், கிறிஸ்தவ போதனை மற்றும் நடைமுறைகள் ஆகியவற்றிற்கு, நியாயமான, பகுத்தறிவான தற்காப்பை முன்வைத்தல் என்று அர்த்தப்படுகிறது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில், கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் மதிநுட்பமான நேர்மைத்தன்மையின் மீதான தாக்குதல்கள் மிக அரிதாகவே தளர்த்தப்பட்டுள்ளன. மனிதனுடைய வரலாற்றில் தேவன் செயல்படுதலுக்கான வேதாகமத்தின் சாட்சியத்திற்கு எல்லா இடங்களிலும் அறைகூவல் விடப்படுகிறது. சபைக்கு இன்னமும் தனது உத்தரவுகள் [தற்காப்புகள்] தேவை என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

இந்தக் கிறிஸ்தவர்கள், உத்தரவு சொல்லக் கூடியவர்கள் ஆகும்படிக்கு படிக்க வேண்டியிருந்தது, ஆனால் பதில் ஒன்றை அளித்தல் என்பது போதுமானதாக இருக்கவில்லை. பதிலானது “சாந்தத்தோடும் வணக்கத்தோடும்” தரப்பட வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் கூறினார் (3:15). உணர்வுடன் சத்தியத்தை தேடும் பலர் கிறிஸ்துவைவிட்டுப் புறம்பே திரும்பியுள்ளனர் - இது செய்தியால் அல்ல ஆனால் அதை முன்வைப்பவரது முரட்டுத்தனமான, இரக்கமற்ற நடக்கையினாலேயே நடந்துள்ளது. செய்திக்கும் செய்தியை மாதிரிப்படுத்தும் போதகருக்கும் இடையில் எந்த ஒரு தொடர்பும் இல்லாத காரணத்தினால் சிலர் தங்கள் தலைகளைத் துலுக்கிச் செல்லுகின்றனர். ஒரு அளவுக்கு, சவிசேஷத்தைப் போதிக்கும் ஒவ்வொருவரும், அதை முதலில் தமக்குத் தாமே போதித்துக் கொள்கிறார். கிறிஸ்துவின் செய்தியானது சாந்தம் மற்றும் மதிப்பு நிறைந்த நிலைப்பாடு ஆகியவற்றுடன் முன்வைக்கப்பட வேண்டும் என்று பேதுரு கூறினார்.

நல்மனச்சாட்சியுடையவர்களாயிருங்கள்

பேதுரு தமது முதல் நிருபத்தில், “மனச்சாட்சி” என்ற வார்த்தையை மூன்று முறை பயன்படுத்தினார் (2:19; 3:16, 21). இதைப் பவுல் தமது நிருபங்களில் இதைவிட அதிகமாக அடிக்கடி பயன்படுத்தினார். நல்மனச்சாட்சிக்கான வேண்டுகோள், தனிப்பட்ட வகையிலான நேர்மைக்கான வேண்டுகோளாக உள்ளது. முடிவெடுப்பதில் தவறுகள் செய்தல் என்பது ஒரு விஷயமாக உள்ளது, ஆனால் தொடக்கத்தில் இருந்தே தவறாக இருப்பதாக அறிந்துள்ள செயல் ஒன்றைச் செய்தலில் நிலைநிற்குதல் என்பது வேறொரு விஷய

மாக உள்ளது. தான் கொண்டிருப்பதாக அறிவிக்கும் விசுவாசத்திற்கு மாதிரியாக இருக்கும், நேர்மையுள்ள கிறிஸ்தவ ஆண் அல்லது பெண், தேவனுடைய மக்களைப் பழித்துரைத்து வன்மையாகத் தாக்குகிறவர்களை கடைசியில் வெட்கம் அடையும்படி செய்வார் என்று பேதுரு கூறினார். கிறிஸ்தவர்களின் விரோதிகள், கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் கருத்துப்பொருளை ஆராய்ந்து பார்க்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப் படுமளவுக்குக் கிறிஸ்தவர்கள் அவ்வளவு நல்ல மற்றும் மனச்சாட்சிக்கு உகந்த வாழ்க்கையினால், தங்கள் விரோதிகளைத் தோற்கடிக்கின்றனர்.

குற்றச்சாட்டுகளுக்குச் சிலுவையின் செய்தியைக் கொண்டு பதில் அளித்தல் (3:18-22)

தீமைக்கு நன்மையைத் திருப்பிச் செய்தலோ அல்லது வேறு விஷயமோ, எதுவாக இருப்பினும், கர்த்தர் தமது மக்களுக்கு மாதிரியாக இருக்கிறார். முன்னதாகப் பேதுரு வேலையாட்களுக்கு இயேசுவை மாதிரியாக உயர்த்திப் பிடித்திருந்தார் (2:18-21); பின்பு அவரைத் தீமைக்கு நன்மையைப் பதில் அளித்த பூரணமான உதாரணமாக உயர்த்திப் பிடித்தார். அநீதியுள்ளவர்களின் பாவங்களுக்காக இயேசு மரித்தார் (3:18). மனிதகுலத்திற்காக மாம்சத்தில் அவர் அடைந்த மரணத்தின் மூலமாக, நம்மைத் தேவனிடத்திற்குக் கொண்டுவர அவரால் முடிந்தது; ஆனால் அவரது மரணம் மாத்திரமே முழுமையான வரலாறு அல்ல. ஆவியில் அவர் உயிர்ப்பிக்கவும் செய்யப்பட்டார். மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் என்பதே அவிசுவாசிகளுக்குக் கிறிஸ்தவரின் நிறைவான பதிலாயிருந்தது.

அடுத்ததாக, நாம் புதிய ஏற்பாட்டில் மிகவும் கடினமான வசனங்களில் இரண்டைக் காண்கிறோம்: 3:19, 20. நோவாவின் நாட்களின்போது, கீழ்ப்படியாமல் “காவலியுள்ள ஆவிகளுக்கு” இயேசு “பிரசங்கித்தார்” என்பது பற்றி நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்ன? இவ்வசனங்களின் வசனாதி யான மற்றும் இலக்கணரீதியான பிரச்சனைகளைக் கணிசமான அளவுக்கு ஆராய்ந்த பின்பும், இதன் அர்த்தமானது தெளிவற்றதாக உள்ளது. இதன் சிரமங்களைப் பற்றிய விரிவான ஆய்வை நாம் மேற்கொள்ளப் போவதில்லை என்றிருக்கையில், இவைகள் புரிந்துகொள்ளப்பட்டுள்ள பொதுவான இரு வழிகளைக் கண்ணோக்குதல் முறையானதாக உள்ளது.

இவ்வசனத்தின் “அந்த” என்ற தொடக்க வார்த்தையின் விளக்கம் பற்றி முதன்மையான கேள்வி உள்ளது. இது “in which,” “through whom” (NIV) அல்லது “by which” (KJV) என்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. பதில் பெயர்ச்சொல்லின் முதல்சொல்லானது 18ம் வசனத்தின் கடைசி வார்த்தையான “ஆவி” என்பது உறுதி. இந்தச் சொற்றொடரைப் பலர், வினை உரிச்சொல்லாக எடுத்துக் கொண்டுள்ளனர். அவ்வாறான விஷயத்தில், நோவாவின் நாட்களில் கீழ்ப்படியாது இருந்தவர்களுக்கு இயேசு, நேர்முகமாக அல்ல ஆனால் ஆவிக்குரிய வகையில் பிரசங்கித்தார் என்று அப்போஸ்தலர் கூறினார். நோவா அல்லது ஏவுதல் பெற்ற வேறு எந்த மனிதர் ஆகியோரின் பிரசங்கித்தல், ஒரு கருத்தில் இயேசுவின் பிரசங்கித்தலாக உள்ளதென்று நினைக்கப்படலாம். பேதுரு இந்த நிருபத்தை எழுதியபோது, கீழ்ப்படியாமையுள்ள ஆவிகள் “காவலில்” அதாவது

கல்லறையில் இருந்தன; ஆனால் நோவாவின் வார்த்தைகளின் மூலமாக இயேசு பிரசங்கித்திருந்த வேளையில் அந்த ஆவிகள் உயிரோடு இருந்தன.

மற்றவர்கள், KJVயில் “which” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள இவ்வார்த்தையை இயேசு மாம்சத்தில் மரணத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டது மற்றும் ஆவியில் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டது ஆகிய முழுவதற்கும் ஒரு குறிப்பு என்ற வகையில் புரிந்து கொண்டுள்ளனர். இவ்வசனப் பகுதியானது, சிலுவையில் அறையப்பட்ட வேளை மற்றும் உயிர்த்தெழுந்த வேளை ஆகியவற்றிற்கு இடைப்பட்ட வேளையில், கர்த்தர் ஆவியாகப் பாதாள வட்டாரத்திற்குச் சென்று, பாவம் மரணம் ஆகியவற்றின்மீது தேவனுடைய வெற்றியை, அங்கு “காவலில்” இருந்த ஆவிகளுக்கு அறிவித்தார் என்று கூறுவதாக இருக்கலாம். அவரது செய்தியானது மனத்திரும்புதலை வேண்டிக்கொண்டிருக்காது, ஆனால் அது பாவத்தின் மீதான வெற்றிக்காகத் தேவனைத் துதித்து மகிமைப்படுத்துவதாக இருந்திருக்கும். நடப்படிகள் 2:25-28ல் பேதுரு சங்கீதம் 16:8-11ஐக் குறிப்பிட்டது, இந்த விளக்கத்தை ஆதரிப்பதாகக் காணப்படுகிறது. இயேசுவின் ஆத்துமா பாதாளத்தில் (இது KJVயில் உள்ளது போன்று நரகமாக இராமல், மரித்தோரின் உலகமாக உள்ளது) விடப்படவில்லை என்ற உண்மையானது, அவர் அங்கிருந்தார் என்ற உண்மையை மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது.

முன்கூறப்பட்டுள்ள விளக்கங்கள் ஒவ்வொன்றும், தத்தனது பலங்களையும் பலவீனங்களையும் கொண்டுள்ளது, ஆனால் முதலாவது விளக்கமானது, புதிய ஏற்பாட்டின் எஞ்சிய பகுதியிலிருந்து இயேசுவின் ஊழியம் பற்றி நாம் அறிந்துள்ளவற்றுடன் மிகச்சிறப்பாகப் பொருந்துகிறது. இயேசு, சிலுவையில் தமது மரணத்திற்குப் பின்பு பாதாளத்திற்கு இறங்கிச் சென்றபோது அங்கு போதித்தார் என்ற கருத்தை 3:18-22 வசனப்பகுதி உறுதிப்படுத்துகிறது என்று நாம் எடுத்துக்கொண்டால் அன்றி, அதற்குப் புதிய ஏற்பாட்டில் மிகச்சிறிதளவே ஆதரவு உள்ளது. இந்தக் காரணத்தினால், இயேசு, தீர்க்கதரிசிகளின் பிரசங்கித்தலில் இருந்தார் (1:10, 11) என்ற அதே கருத்திலேயே, நோவா மக்களுக்குப் பிரசங்கித்த வேளையில் அவருடைய பிரசங்கித்தலில் இயேசு இருந்தார் என்று புரிந்து கொள்ளுதலே மிகச்சிறப்பானதாக இருக்கும்.

நோவாவும் அவரது குடும்பத்தாரும் வெள்ளப் பெருக்கில் காப்பாற்றப்பட்டது போன்றே கிறிஸ்தவர்களும் இரட்சிக்கப்படுகின்றனர் (3:21) என்பதால் பேதுரு, நோவாவையும் அவரது குடும்பத்தினரையும் குறிப்பிட்டார். நோவா தண்ணீரினால் காக்கப்பட்டார், கிறிஸ்தவர்களும் அதே போன்று தண்ணீரினால் இரட்சிக்கப்படுகின்றனர். பாவம் நிறைந்த மனிதகுலத்தை அழித்துப் பூமி கழவி சுத்திகரிக்கப்பட்ட வேளையில், நோவாவும் அவரது குடும்பத்தினரும் காப்பாற்றப்பட்டனர், மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் ஞானஸ்நானத்தின் கழுவுதலினால் இரட்சிக்கப்படுகின்றனர். மற்ற விஷயங்கள் மத்தியில், பாவங்களை எடுத்துப்போடுவதில் அநீதியுள்ளவர்களுக்காக இயேசு அடைந்த மரணம் செயல்விளைவுள்ளதாக வேண்டும் என்றால், ஞானஸ்நானம் அத்தியாவசியமானது என்று பேதுரு தெளிவாக்கினார். ஞானஸ்நானம் என்பது இரட்சிக்கப்பட்டவர்களை இரட்சிக்கப்படாதவர்களில் இருந்து மிகச்சரியாகப் பிரிக்கும் கோடாக உள்ளது. இந்த ஞானஸ்நானம் என்பது மாம்சப்பிரகாரமான கழுவுதல் அல்ல, ஆனால் கீழ்ப்படிதலுக்கான ஆவிக்குரிய

செயல்பாடாக உள்ளது, இது நல்மனச்சாட்சியின் பதிலாக உள்ளது என்று பேதுரு கூறினார். ஞானஸ்நானம் என்பது கிறிஸ்துவின் மீதுள்ள விசுவாசத்தின் செயல்பாடு என்ற வகையில் செயல்விளைவுள்ளதாக இருக்கிறது. 3:22ல் அவர் தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் இருக்கிறார் என்பதான குறிப்பு சங்கீதம் 110:1க்குத் திரும்பிச் செல்கிறது. புதிய ஏற்பாடு இவ்வசனப் பகுதியை, கிறிஸ்துவின் தெய்வீகத்துவம் மற்றும் கர்த்தத்துவம் ஆகியவற்றிற்குச் சாட்சியாகத் திரும்பத் திரும்பக் குறிப்பிடுகிறது.

முடிவுரை

தேவனுடைய குடும்பத்தில், சகோதர சகோதரிகள் மத்தியில், உண்மையான அல்லது கற்பனை செய்துகொள்ளப்பட்ட தவறுகளுக்காக, ஒரு கிறிஸ்தவர் இன்னொருவர் மீது பழிதீர்த்துக் கொள்ளுதல் என்பதற்கு எந்த ஒரு நியாயப்படுத்துதலும் ஒருக்காலும் இருக்க முடியாது. ஒரு கிறிஸ்தவர் அவமானப்படுத்தப்படும்போது, அவர் ஆசீர்வாதத்தைப் பதிலாக அளிக்க வேண்டும். அவர் பொல்லாப்புக்குத் தமது நாளை விலக்கிக் காத்துக்கொள்வதன் மூலம், ஜீவனின் நன்மை மற்றும் ஆசீர்வாதங்களைத் தமக்குப் பாதுகாத்துக் கொள்வார்.

நன்மை செய்வதற்காகப் பாடநுபவித்தல் என்பது நமக்கு வருகிறதென்றால், நாம் நமது பாடுகள் ஆசீர்வாதங்களைக் கொண்டுள்ளன என்று கருத வேண்டும். மனிதர்கள் வாடிக்கையாகப் பயப்படும் விஷயங்களுக்கு, கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும் நாம் பயப்படுவதில்லை. அதற்குப் பதிலாக, நமக்குள் இருக்கும் நம்பிக்கைக்கான காரணத்தைக் கேட்கும் எவரொருவருக்கும் பதில் அளிக்க நாம் தயாராக இருக்க வேண்டும். தீமைக்கு நன்மையைத் திரும்பிச் செய்வதில், கர்த்தர் தாமே மிகமேன்மையான உதாரணம் ஒன்றை நமக்கு முன்வைத் திருக்கிறார். அவர் தம்மை ஏற்றுக்கொண்டு தமக்குக் கீழ்ப்படிவதில் எல்லாரையும் இரட்சிக்கும்படிக்கு, அநீதியுள்ளவர்களுக்காக மரித்தார். நோவாவும் அவரது குடும்பத்தாரும் தண்ணீரினால் காப்பாற்றப்பட்டது போலவே, நாமும் ஞானஸ்நானத் தண்ணீரில் கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினால் நமது பாவங்களில் இருந்து இரட்சிக்கப்படுகிறோம்.